

Olivier Bonnewijn – Amandine Wanert

DOGODIVŠČINE PEPIJA IN TINKARE

Na skrivnem

založba **EMANUEL**

Wonderful life!

Letošnji avgust je bil zelo lep. Pepi je preživel čudovit teden pri dedku in babici v Grčarskem Dolu. Tu sta bili tudi njegovi sedemletna sestra Lučka in sestrična Arijana, na Pepijevo povabilo pa je bil z njimi tudi njegov angleški prijatelj John. Fanta sta v krošnji neke jelke zgradila pravo hišico na drevesu. Kakor orlovo gnezdo se je dvigala nad vrtom in okoliško podeželsko pokrajino. Od spodaj se je skoraj ni opazilo, saj je bila

skrita za debelo zaveso zelenih iglic. Na veje je bilo močno pritrjenih nekaj med seboj zbitih desk, čez nje pa je bila pogrnjena odeja. Na glavo postavljen zaboj iz lesa na sredini je služil za mizo. Škripec, vrv in košara so bili uporabni za dvigalo, s katerim sta lahko dvigala in spuščala lažje predmete: steklenico sirupa in kozarce, stripe, daljnogled, lok in puščice, škatlo piškotov ter nekaj blazin.

Sama, zleknjena v svojem skrivališču, sta Pepi in John uživala v počitku, ki sta si ga pošteno zaslužila.

– Lepo nama je tukaj, je rekel Pepi in zavzdihnil od ugodja.

– *Yeah, wonderful life*, mu je odgovoril John, zraven pa prežvekoval žvečilni gumi. Kaj je ta zvok, ki se ga sliši od daleč?

– Fantje, ki se izživljajo na motorjih ... Iz česa je tvoj žvečilni gumi?

– Iz jagod, petroleja in želatine. *Delicious!* V načrtu imam še druge okuse, uporabil bom marmelado iz sardin, polžjo sluz, karamelizirano čokolado in maščobo iz klobas. Prvi poskusi so že za mano.

– Hm ... Misliš, da bo to šlo?

– *No problem!* Veliko *moneya* bom zaslužil.

Kaj pa ti, Pepi? Kaj boš počel, ko boš velik?

Ob teh besedah se je Pepi vzravnal in se usedel po turško. Že več kot mesec in pol je razmišljal o tem vprašanju. Samo enkrat se živi! Tega se je Pepi zelo dobro zavedal. Kje je njegovo mesto na zemlji? Prepričan je bil, da nekje je. Toda kje? Želel si je živeti na polno, ne samo na pol. Z očmi, uprtimi v švicarski nož na zaboju, je prijatelju zaupal svoje skrite sanje: rad bi zgradil sirotišnico v deželi, kjer je doma Jakov.

– Jakov? se je začudil John.

– Ja, saj veš, fant brez družine, o katerem sem ti govoril. Nekateri fantje bi imeli ribiške ladje in mreže in bi lovili ribe. Drugi bi delali na kmetiji, kjer bi bilo veliko živali. Spet drugi bi hodili v mesto prodajat in kupovat izdelke. Imeli bi sončne celice za proizvodnjo električne energije, pa tudi satelitsko anteno. Seveda bi se vsi naučili brati, pisati in računati. Otroci bi bili razdeljeni v skupine po šest.

Vsak bi si moral izbrati svoj poklic in se izučiti zanj.
V sredini pa bi bila kapela.

– *Wonderful!*

Prijatelja sta obmolknila. Od tal ju je ločevalo
dobrih sedem metrov in pol. Na lok, ki je visel na

eni od vej, se je usedla sinička. Hrup motorjev je pojenjal. Naravo je preplavilo petje škržatov. Nenadoma so v prijeten popoldanski zrak zarezali predirljivi klici.

– Pe-pi! Jo-ohn!